

ЗМІСТ

Дисклеймер	9
Зараз 13:49	10
Мне сročьна нада піва... ..	14
Кілька годин по тому... ..	17
Прекрасний час, щоби захворіти	19
Бідненькі людинки змерзають у ручки	22
Другий день. Гуртом і батька легше бити	25
А куди це ви втікаєте?	27
Третій день. Мої любі іноземні партнери	29
Знахідка й контррозвідка	33
Та що там той твій калькулятор може... ..	36
Намалюй мені хрестик, будь ласка!	38
27.02. Коли ревуть воли?	41
Пропаганда — Папроданга	44
28.02. Бабусю, не плачте	47
Мародера впіймав — по дупі надавав	50
Вилазка в місто	52
Переговори? Нада чуток пабамбїть!	54
А чому ви не зняли ковпачок?	56
01.03. Випав сніг... і бомби	58
Курс національної валюти	60
Полювання на відьом	62
Алфавіт загарбника й інші добрі справи	65
02.03. Не прострели собі ногу	69

Що, авжеж, звісно, гаразд...	73
Пролонгація очікування кінця	75
Революція на десерт	77
Агенти впливу і невелике розслідування	79
03.03, близько 01:00	82
Людська вдячність і невдячність	84
Коли ми перестанемо лічити дні	87
Залізне небо	89
04.03. Оні там, на верху, лучше всьо знають	91
Емоційні перепади й інші хвилі	93
05.03. 10-й день	95
06.03. Черговий день	98
Співпадіння? Не думаю!	100
Маленька переможна війна та хромакей	102
07.03. Трішки більше спокою та пекельних смузів	104
М'яка сила	107
Загострення соціальної відповідальності	109
Ми відповідаємо за тих, кого приручили	112
Три дні спокою... Усі втікають	114
08.03. Квіти, танк і винищувач	117
Нейтралітет коштує дорого	121
09.03. Воєнний гумор	123
Хвороби скасовували?	125
Дитячий табір для дорослих	127
10.03. Кредит здоров'я	130
11.03. Броньована ініціатива...	
І ще трохи людської нікчемності	135
Вивезти тіло...	140

12.03. Не все так просто	144
13.03. Любов до вибухів та інше	146
Догодити всім	148
Пришвидшився час	151
14.03. Пауза	153
Біженці-помічники	154
15.03. 5:05	156
Комендантський час	159
16.03. Вихідний	161
17.03. Громадянський обов'язок	163
Усередині школи-військкомату	167
18.03. Літературні справи	169
19.03. Ех, екологія... ..	172
А ось і диверсанти... ..	174
Вам 200, 300 чи 400?	177
21.03. Випадкова перестрілка	179
Я не хочу додому	182
22.03. Подарований танк і нове життя	184
23.03. Особиста жадібність	186
Організована злочинність	189
24.03. Місяць війни. Виливайте!	192
А ви себе картаєте?	194
Ентропія	198
25.03. Що тобі сниться?	200
Символ волі	202
26.03. Гроші — це лише папірці?	204
27.03. Чудовий засіб від закладеного носа	206
28.03. Діалог	208

29.03. Хліба та видовищ!	210
30.03. Навчіть kota «ходити» в лоток	212
31.03. Ми майже почали насолоджуватися життям... ..	214
01.04. Операція «Евакуація»	216
Вкрадена допомога	219
Скарги на біженців і від біженців	221
02.04. Hello, world!	224
Надто сильний страх	226
03.04. Туши світ, бросай гранату	229
04.04. Брат за брата	231
05.04. Північний кисло-солодкий десерт	233
06.04. Ганебна машина часу	235
07.04. Контрстрайк головного мозку	237
Передостанній розділ	239
Останній розділ	241
Люди	243
Тетяна Головнюк	244
Альона Тимошенко	246
Настя Тимошенко	248
Макс Чуберяєв	250
Анастасія Пристая	252
Катерина Заїчко: «Я пішов на війну через тебе»	255
Наталія Ничай: Історія одного репортажу	258
Саша Захарчук	261
Богдан Кушнір	264
Ярослав Шпет	267
Наталя Митник	269
Ольга Бондар	271

Наталі Литвин	273
Тетяна Меленко	276
Юля Криницька	278
Наталя Володимирова	280
Леся Самаєва	281
Ірина Ковальчук	284
Олена Мандзюк	285
Андрій Джеджула: «Війна — не місце для людей!»	289
Михайло Чокан: Мій досвід війни	292
Лаура Крицкалюк	294
Анна Величко	296
Юлія Бельченко	298
Анастасія Гирич	300
Марина Шанько	302
Наталія Савчук	304
Ольга Ковтун	306
Олена Світлицька	307
Ірина Лета	309
Юлія Краєва	311
Іра Якубів	312
Тауапна	314
Roxolana	316
Даша Астаф'єва	318
Дарія Ковтун та Євген Хмара	320
Катерина Кухар і Олександр Стоянов	323
Ще кілька слів	326

ДИСКЛЕЙМЕР

Ця книжка про війну.
Ця книжка про війну в XXI столітті.

Ця книжка про війну в центрі Європи.

Про те, чого ніхто не міг собі уявити. Про хворі ігри хворих людей, про мавпу з гранатою та автоматом. А ще про тотальні руйнування, понищені долі і про квіти, котрі зростають із землі, омитої кров'ю.

Інформація, подана в цій книжці, демонструє погляди автора на момент її публікації.

У зв'язку зі швидкістю, з якою змінюється інформаційне поле та розвиваються технології, автор залишає за собою право змінювати й оновлювати власну думку, виходячи з будь-яких нових обставин.

Усі права захищено: жодна частина цього видання не може бути відтворена чи передана в будь-якій формі.

ЗАРАЗ 13:49

На вулиці була похмура погода — саме така, що добре личила цій даті: 24.02.2022.

Учора в мене вперше за три роки боліло серце. Так, авжеж, я знайшов дуже багато пояснень, чому так сталося й чому воно боліло. Але коли сьогодні о 4:30 ранку я прокинувся від звуку вибуху, то справжня причина виринула сама собою, і не вірити в неї я не міг. Чесно кажучи, річ була навіть не у вибуху.

Упродовж усього 23 числа я почувався максимально кепсько: боліла голова, і з цим я ніяк не міг дати собі ради. Я навіть випив пігулку, чого не робив уже понад рік. Знаєте, я з тих людей, які терплять до останнього і звертаються до медикаментів тільки тоді, коли вже важко терпіти біль. Якимось так мене привчили: треба

дати організму змогу самотійно впоратися із проблемами, котрі виникли. Ну, ось я так і роблю. Тож коли я лягав спати, сказав собі: сьогодні історичний день, я точно висплюся... (І демонстративно вимкнув телефон.)

Заснути це, авжеж, не допомогло, та план був іншим... Вимкнений телефон мав просто не розбудити мене вранці, я поспав би вдосталь, і все було б шикарно. Крутився я, наче дзиґа. Зазвичай у таких випадках я вмикаю якесь наукове відео або аудіокнижку про космос, щоби заснути під монотонний голос... Однак 23 числа телефон був вимкнений, тому я підвівся і сховався на кухню, де в мене був зниканий «Мелатонін». Випивши таблетку, я ліг у ліжку, щось почитав, і мене таки почало хилити на сон.

Зазвичай, коли я випиваю цю пігулку, то сплю до 10 ранку. Інколи я практикував таке після важких проєктів або подорожей, які супроводжувалися частим недосипом. Тому, прокинувшись о 4:30, я дуже здивувався, адже в туалет мені не хотілося.

Чому ж я прокинувся?

Я істерично потягнувся за телефоном — вимкнений. Почав вмикати. Заходжу в месенджер і бачу приблизно 20 вхідних повідомлень від близьких, друзів і просто знайомих... Умить мені все стало зрозуміло, пульс почав динамічно й неконтрольовано зростати, і здавалося, не було сенсу розгортати будь-яке з цих повідомлень, я майже стовідсотково знав, що там писатиме. Проминули лічені частки секунди, доки я вибирав, із чого ж почати розгрібати месенджер, аж тут щось просвистіло...

Я кілька разів був на авіашоу й точно знав, що це за звук. Винищувач, СУ-скількись-там.

«Ок, зберися», — сказав я собі й почав відкривати повідомлення одне за одним.

Почалося вторгнення. Фото й відео вибухів у месенджері, знімки наслідків вибухів у всеможливих правдивих і брехливих ЗМІ й... вибухи за вікном: гучні та потужні. Не такі, які створюють підлітки, підпалюючи великі петарди. Я почав тепло вдягатися і ще не знав, коли й куди піду, але почати з одягання вдалося дуже поміркованою ідеєю.

За вікном знову бахнуло. Я підійшов до нього й відчинив. Сильний холод почало затягувати всередину, а може, навпаки — тепло почало втікати крізь вікно назовні.

Кажуть же, що холод — це відсутність тепла. Як і зло — це відсутність добра.

Хоча було темно й доволі рано, на вулиці вже метушилися люди біля автомобілів, усі кудись поспішали.

«Тікаєте», — подумав я і засумував.

Усе правильно: якщо ви не знаєте, як допомогти, — то, мабуть, найкращим рішенням буде втекти. Утім, для себе я давно вирішив, що точну не тікатиму.

Пролунало ще кілька вибухів. Десь далеко-далеко я побачив спалах, але це було справді десь там, отож паніка ще ховалася у кутку свідомості й не наважувалася вийти.

«Гляньмо, що в мене є із харчів», — я відчинив холодильник і сам собі відзвітував, що той пустий.

І хоч у мене й був підготований «тривожний» рюкзачок, та все ж великих запасів провіанту я не мав.